

Voor de drieënzeventigste maal ziet door Gods gunst de Vrije Universiteit een jaar aan haar leven toegevoegd. In de stroom van de tijd wijzen drieënzeventig dies hoogtij aan.

Onze gedachten gaan terug naar de stichters onzer hogeschool en naar die allen, die haar hun beste krachten wijdden. Ook verwijlt onze herinnering bij hen uit haar kring, die onder de bezetter voor beginsel en vaderland hun leven offerden.

De geschiedenis der Vrije Universiteit getuigt van zorg en zegen. Stof te over voor een herdenking in het perspectief van uitbreiding en bouw.

Evenwel, een herdenking in dien zin is niet doel van deze zitting. Zij ware ook in het licht van het vijftiende lustrum, dat wij zo de Here wil in 1955 zullen viëren, als vervroegd te beschouwen.

De traditie vraagt van den Rector een toespraak zijn vakgebied betreffend, zij het, dat het uitzonderlijk moment hem de vrijheid verleent, buiten de grenzen van zijn specialisme te treden.

Mijn aanhef getuigde impliciet van onze diepmenselijke behoefte in de continue stroom van ons beleven discrete momenten te fixeren en als het ware op zichzelf te koesteren. Laat ik daaraan het thema van mijn voordracht ontleenen, zij het, dat ik sprekend over: *Discreet of Continu* mij niet in de eerste plaats zal bezighouden met de tijd, de tijd, waarvan Augustinus uitsprak: „Wanneer Ge me vraagt, wat de tijd is, weet ik het niet, wanneer Ge het me niet vraagt, weet ik het” ¹).

Wie wel eens neerkeek in het klare water van een bergmeer, ontworstelde zich niet aan de indruk, met een samenhangende continue stof te doen te hebben, zichzelf in alle delen gelijk. *Natura non facit*